

Sp. zn.: **13CoCsp/14/2021** - 203
IČS: **6120275297**

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Katkovej a sudcov JUDr. Amy Odalošovej a JUDr. Jána Auxta, v spore **žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o.**, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava-Petržalka, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného REMEDIUM Legal, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava-Petržalka, IČO: 53 255 739, proti **žalovanej** , narodenej , trvale bytom 974 04 Banská Bystrica, zastúpenej splnomocneným zástupcom Združenie na ochranu práv občana - AVES, Jána Poničana 9, 841 07 Bratislava, IČO: 50 252 151, **o zaplatenie 2 874,49 Eur s príslušenstvom**, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 9Csp/41/2020-244 z 2. decembra 2020, takto

r o z h o d o l:

I. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobca je **p o v i n n ý** zaplatiť žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

O d ô v o d n e n i e

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „okresný súd,“ alebo „súd prvej inštancie,“ resp. „prvoinštančný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom zo dňa 02. 12. 2020 žalobu žalobcu voči žalovanej 2/ (ďalej aj „žalovaná“) zamietol (*prvý výrok*). O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovaná 2/ má nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré je povinný žalobca zaplatiť v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia, ktorým bude rozhodnuté o ich výške (*druhý výrok*).

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa žalobou domáhal voči žalovaným 1/ Jaroslavovi Bartošovi, 2/ Anne Štullerovej zaplatenia sumy 2 874,49 Eur s príslušenstvom s odkazom na zmluvu č. 5062005352 uzatvorenú medzi právnym predchodcom žalobcu - Slovenskou sporiteľňou a.s. (ďalej aj „právny predchodca žalobcu,“

resp. „banka“) a žalovanými 1/, 2/ dňa 10. 09. 2014 (ďalej aj „Zmluva o úvere,“ resp. „zmluva“).

V posudzovanej veci bol dňa 20. 04. 2020 vydaný upomínacím súdom platobný rozkaz č.k. 22Up/656/2020, ktorý voči žalovanému 1/ nadobudol právoplatnosť dňa 16. 05. 2020, pričom žalovaná 2/ podala odpor platobnému rozkazu s odôvodnením, že v zmluve vystupovala ako ručiteľka, pričom dlh má splácať predovšetkým žalovaný 1/.

Predmetom konania bola pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru, ktorá mala byť bankou postúpená na žalobcu s účinnosťou k 09. 12. 2019.

Súd prvej inštancie skúmal z úradnej povinnosti vecnú aktívnu legitimitáciu žalobcu. Táto v danom prípade súvisí so splnením podmienok určených v ustanovení § 17 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej aj „ZoSÚ,“ resp. „Zákon o spotrebiteľských úveroch“) v spojení s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“) a § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej aj „Zákon o bankách,“ resp. „ZoB“).

Podľa § 17 ods. 1 ZoSÚ jednou z podmienok platného postúpenia pohľadávky zo spotrebiteľského úveru je, že sa postupuje pohľadávka po končennom termíne splatnosti alebo, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti, t. j. pri ktorej bola vyhlásená predčasná splatnosť úveru podľa § 565 v spojení s § 53 ods. 9 OZ.

V danom prípade zo Zmluvy o úvere vyplýva, že termín končenej splatnosti bol určený na deň 15. 10. 2020.

Podľa tvrdenia žalobcu jeho právny predchodca banka vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 13. 05. 2018.

Na preukázanie tejto skutočnosti predložil listinu - výzvu zo dňa 11. 04. 2018, tzv. upozorňujúcu výzvu a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 14. 05. 2018 s doručenkou od žalovanej 2/, avšak nepredložil žiaden dôkaz o tom, že by upozorňujúcu výzvu pred zosplatením v zmysle § 53 ods. 9 OZ doručil žalovanej 2/.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 9 OZ ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

Vzhľadom k tomu, že žalobca nepredložil žiaden dôkaz o doručení upozorňujúcej výzvy žalovanej 2/, nemohlo dôjsť ani k účinnému zosplateniu úveru v čase pred postúpením pohľadávky na žalobcu v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách (viď rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 7Co/37/2019).

Za takejto situácie právny predchodca žalobcu nemohol platne postúpiť na žalobcu pohľadávku uplatňovanú v tomto konaní, nakoľko v čase jej postúpenia sa nejednalo o pohľadávku splatnú a takéto postúpenie pohľadávky je neplatné pre rozpor so zákonom v zmysle § 39 OZ.

Žalobca nepreukázal v spore vecnú aktívnu legitimitáciu a z týchto dôvodov súd prvej inštancie žalobu voči žalovanej 2/ v plnom rozsahu zamietol.

O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), a to podľa zásady úspechu v spore.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie žalobca podal včas odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že vyhovie jeho žalobe, resp. rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Odvolacie dôvody odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci; súd nesprávnym procesným postupom

znemožnil mu, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Poukázal na ustanovenie § 45 ods. 1 OZ.

Uviedol, že podľa názoru súdnej praxe a v súlade s teoretickými poznatkami, prejav vôle je voči neprítomnej osobe účinný od okamihu, keď sa dostane do sféry jej dispozície. Táto situácia sa posudzuje objektívne a ak sa preukáže, že adresát mal možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle (on preukázal zaslanie výzvy postupcu na adresu žalovanej), dochádza k pôsobeniu tohto jednostranného právneho úkonu voči adresátovi bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil.

Záver súdu prvej inštancie o tom, že neboli splnené podmienky § 53 ods. 9 OZ, považoval za absurdný, nakoľko nebolo preukázané doručenie výzvy zo dňa 11. 04. 2018 žalovanej a v rozpore s ustanovením § 45 ods. 1 OZ. Bolo v extrémnom rozpore so zásadou spravodlivosti, ak by súd vyhýbanie sa preberaniu zásielok zo strany dlžníka pripisoval na úkor jeho veriteľa, ktorý by tak vo vzťahu k svojmu dlžníkovi bol tak povediac „bezmocný“ a nemohol by účinne vyvolať žiadne právne následky vo vzťahu k neplneniu zmluvných povinností zo strany dlžníka.

Rozsudok súdu prvej inštancie považoval za nepreskúmateľný, pretože z vykonaných dôkazov nesporne vyplynulo, že žalovanej bola predmetná výzva riadne odoslaná a doručená, avšak súd prvej inštancie napriek predloženým dôkazom dospel k opačnému záveru.

Podľa jeho názoru záver súdu prvej inštancie je v priamom rozpore s teóriou dôjdenia, pretože k výzve zo dňa 11. 04. 2018, t. j. k výzve pred uplatnením práva v zmysle § 565 OZ, súdu prvej inštancie predložil podací hárok, ktorý jednoznačne preukazuje odoslanie predmetnej výzvy žalovanej nasledujúci deň po vyhotovení výzvy, t. j. dňa 12. 04. 2018.

Pri plnení v splátkach upravuje oprávnenie veriteľa požiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky ustanovenia § 565 OZ a v prípade spotrebiteľských sporov aj ustanovenia § 53 ods. 9 OZ.

Plnenie v splátkach je spôsob zaplatenia dlhu, ktorý je výsledkom zmluvnej slobody medzi veriteľom a dlžníkom. Rovnako tak uplatnenie práva na vyhlásenie splatnosti splátok v prípade neplnenia splátkového kalendára je ponechané len na vôli veriteľa, ktorý si môže vymáhať každú jednotlivú splátku samostatne, alebo môže (a zároveň nemusí) v dôsledku porušovania povinností dlžníka pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti dlhu a žiadať zaplatenie dlhu okamžite a jednorazovo. To, či veriteľ k takému právnomu úkonu pristúpi, je len na jeho slobodnom uvážení, pričom zákonodarcom je aj samotná dohoda medzi veriteľom a dlžníkom o takomto práve veriteľa ponechaná na ich slobodnej vôli.

Postupca v posudzovanom prípade vyhlásil mimoriadnu splatnosť pohľadávky, t. j. požiadal o zaplatenie celej pohľadávky v dôsledku neplnenia splátok riadne a včas v súlade s ustanovením § 565 OZ v spojení s ustanovením § 53 ods. 9 OZ.

Žalovaná bola pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru vyzývaná k úhrade omeškaných splátok úveru, a to okrem výzvy zo dňa 11. 04. 2018 aj podaním zo dňa 14. 05. 2018 označeným ako „*Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti*“, ktorým bola taktiež postupcom vyzvaná za zaplatenie pohľadávky a zároveň upozornená na možnosť uplatnenia práva podľa ust. § 565 OZ v lehote nie kratšej ako 15 dní.

V zmysle odbornej literatúry je takéto vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v plnom súlade s ustanovením § 53 ods. 9 OZ, pretože žalovaná bola upozornená na uplatnenie tohto práva v lehote nie kratšej ako 15 dní nielen vo výzve zo dňa 11. 04. 2018, ale aj v podaní zo dňa 14. 05. 2018.

Podľa *Občiansky zákonník 1. zväzok (Všeobecná časť)*. Bratislava: Eurokódex, FEKETE I. 2017., 1112 s. ISBN 978-80-8155-073-7: „*Uplynutie 3-mesačnej lehoty od splatnosti nezaplatenej splátky nepostačuje na splatnosť celého peňažného dlhu. Zákon navyše vyžaduje, aby veriteľ upozornil dlžníka, že si uplatňuje právo na zaplatenie celého dlhu (strata výhody*

splátok). Veriteľ musí vopred notifikovať uplatnenie svojho práva aspoň v 15-dňovej lehote. Po jej uplynutí sa právo na zaplatenie celej zvyšujúcej pohľadávky stáva účinným. Obsahom upozornenia dlžníka je, že veriteľ si uplatňuje na zaplatenie celej pohľadávky. Ustanovenie § 53 ods. 9 OZ neupravuje moment začiatku plynutia uvedenej notifikačnej lehoty. Nie je teda jasné, kedy tak veriteľ má alebo môže urobiť. Podľa nášho názoru tak veriteľ môže urobiť až po uplynutí 3-mesačnej lehoty nasledujúcej po splatnosti splátky. Ak tak veriteľ urobil, môže po uplynutí 15-dňovej lehoty vymáhať od dlžníka zaplatenie celej zvyšnej pohľadávky.“

Podľa *Občianske právo s vysvetlivkami, 1. až 4. zväzok*. Bratislava: Iura Edition spol s.r.o., PLANK K. a kol. 2009., 1900 s. ISBN 80-88715-07-5: „V odseku 9 sa spresňujú podmienky splácania záväzkov zo spotrebiteľských zmlúv v splátkach. Podľa tejto úpravy dodávateľ môže uplatniť právo vyplývajúce z § 565, t.j. žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky (ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené) najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. Toto právo však môže uplatniť iba za podmienky, že naň upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní. Z tejto úpravy jednoznačne nevyplýva, od akej udalosti treba túto lehotu počítať. Z celého kontextu ustanovenia však možno vyvodiť, že musí uplynúť najmenej 15 dní odo dňa, keď dodávateľ upozornil spotrebiteľa, že uplatňuje právo na zaplatenie celej pohľadávky, do dňa, keď má dôjsť k splatnosti celej pohľadávky, resp. do dňa, keď ju má spotrebiteľ uhradiť. Pre úplnosť treba dodať, že 15-dňová lehota však môže najskôr začať plynúť po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením jednej zo splátok, teda nasledujúci deň po dni, ktorý bol v splátkovom plnení dohodnutý ako deň splatnosti splátky.

Zákonodarcia sa však v tejto súvislosti dostatočne nevysporiadala s kogentnou úpravou zakotvenou v poslednej vete § 565, podľa ktorej právo na zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky môže veriteľ (dodávateľ) použiť najneskôr do splatnosti nasledujúcej splátky. Vzhľadom na uvedené sa v § 53 ods. 9 malo ustanoviť, že posledná veta v § 565 sa na tieto prípady nevzťahuje, ako aj to, dokedy teda dodávateľ môže toto právo uplatniť. Za tohto legislatívneho stavu poslednú vetu § 565 pri spotrebiteľských zmluvách použiť nemožno. To znamená, že dodávateľ môže žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky kedykoľvek, ak sú splnené podmienky uvedené v § 53 ods. 9.“

Podľa jeho názoru postupca platne podaním zo dňa 14. 05. 2018 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, pričom žalovaná bola zároveň výzvou zo dňa 11. 04. 2018 upozornená v lehote kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva podľa § 565 OZ. V prípade, ak by aj on upozornil žalovanú na uplatnenie tohto práva priamo v podaní, ktorým si toto právo uplatňuje, t. j. v podaní zo dňa 14. 05. 2018, tak uvedený postup je plne v súlade s odbornou literatúrou, podľa ktorej ust. § 53 ods. 9 OZ nepredpokladá samostatné predchádzajúce písomne upozornenie na uplatnenie tohto práva.

Postupca totiž mohol využiť svoje oprávnenie zosplatiť pohľadávku a podaním zo dňa 14. 05. 2018 upozorniť žalovanú, že si toto právo uplatňuje. Zároveň postupca žalovanú týmto podaním vyzval v lehote 15 dní k dobrovoľnej úhrade pohľadávky, t.j. k zosplateniu úveru by došlo márnym uplynutím lehoty na zaplatenie v zmysle tejto výzvy a ustanovenia § 53 ods. 9 OZ.

Mal za to, že postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru v súlade so zákonom a súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, pokiaľ uzavrel, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru bolo neplatným právnym úkonom, preto mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy spolu s príslušným úrokom z omeškania.

Pokiaľ ide o otázku jeho aktívnej legitímácie, túto preukázal predloženým oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok. Splnenie podmienok v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB v konaní preukázal prílohou č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok, platobnou históriou úveru a výzvami postupcu s podaciami hárkami a

doručenkou.

3. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhla rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

Uviedla, že súd prvej inštancie sa v tejto veci dostatočne vysporiadal so všetkými relevantnými dôvodmi týkajúcimi sa neplatnosti právneho úkonu o postúpení pohľadávky. Žalobca v konaní nedoložil k výzve zo dňa 11. 04. 2018 doručenkou alebo iný dôkaz preukazujúci zaslanie alebo doručenie výzvy bankou. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 09. 12. 2019 bola pohľadávka voči nej postúpená postupcom - bankou na postupníka - žalobcu. Táto skutočnosť mala byť jej oznámená postupcom listom zo dňa 10. 12. 2019, avšak doklad o zaslaní alebo doručení oznámenia banky o postúpení jej v konaní žalobca nepredložil.

Vo veci sa jedná o tzv. bankový úver, ktorý bol jej ako dlžníkovi poskytnutý bankou, ktorá podniká na základe povolenia v zmysle § 2 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 1 ZoB.

Povinnosťou žalobcu bolo preukázanie aspoň zaslania písomnej výzvy zo dňa 11. 04. 2018 bankou jej, čo v konaní žalobca nepreukázal. Podmienky pre postúpenie pohľadávky banky bez jej súhlasu na tretiu osobu, ktorá nie je bankou (žalobca), podľa § 92 ods. 8 ZoB tak neboli splnené a vo veci nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky banky voči nej na žalobcu Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 09. 12. 2019, ktorá je v tejto časti neplatná pre rozpor so zákonom podľa § 39 OZ. Jedná sa teda o neplatný právny úkon podľa § 39 OZ pre rozpor so zákonným ustanovením § 53 ods. 8 OZ v spojení s § 565 OZ. Uvedené malo preto za následok, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadne jeho ním tvrdenej aktívnej legitímácie v tomto súdnom konaní (viď. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24. apríla 2018).

4. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanej zotrval na podanom odvolaní a navrhol, aby odvolací súd jeho odvolaniu vyhovel v celom rozsahu.

5. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (podľa § 34 CSP), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1, 2 CSP a contrario a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

6. V súvislosti s odvolacími argumentmi žalobcu odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalobca v odvolacom konaní neuviedol žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré objektívne nemohol uplatniť v konaní pred okresným súdom a ktoré by spĺňali procesné podmienky uvedené v ustanovení § 366 CSP na to, aby mohli byť relevantným odvolacím dôvodom.

7. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o tom, že žalobca nepreukázal splnenie vyžadovaných zákonných podmienok postúpenia pohľadávky.

8. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v civilnom sporovom konaní musíme rozlišovať procesnú legitímáciu a vecnú legitímáciu. Procesnou legitímáciou rozumieme oprávnenie byť stranou v spore. Vecnou legitímáciou rozumieme z hmotného práva vyplývajúci stav svedčiaci o tom, kto je nositeľom uplatneného práva alebo povinnosti v konkrétnom prípade. Či je strana vecne legitimovaná, buď aktívne (na strane žalobcu) alebo pasívne (na strane žalovaného), ukáže sa v konečnom vecnom súdnom rozhodnutí. Nedostatok vecnej legitímácie teda znamená, že strana nebola nositeľom práva, o ktoré išlo v konkrétnom konaní. Vecná legitímácia má význam v každom sporovom konaní. Nedostatok vecnej legitímácie teda znamená, že strana nebola nositeľom práva, o ktoré išlo v konaní.

9. Pokiaľ súd prvej inštancie pri rozhodnutí vychádzal z premisy, že Zmluvu o splátkovom úvere zo dňa 10. 09. 2014 uzavretú medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou treba klasifikovať ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere, považuje odvolací súd za vecne správne s poukazom na to, že právny predchodca žalobcu mal pri uzavretí zmluvy postavenie veriteľa (dodávateľa) a žalovaná postavenie spotrebiteľa.

10. V prípade omeškania so zaplatením niektorej zo splátok ustanovenie § 565 OZ umožňuje veriteľovi pri splnení v Občianskom zákonníku uvedených predpokladov žiadať zaplatenie celej pohľadávky naraz. Veriteľ môže žiadať zaplatenie celej pohľadávky v dôsledku toho, že nebola zaplatená niektorá splátka, ak to bolo medzi dlžníkom a veriteľom dohodnuté, resp. ak to bolo určené v rozhodnutí, za predpokladu kumulatívne splnených skutočností : 1/ ak sa dlžník dostal do omeškania so zaplatením niektorej zo splátok, 2/ veriteľ požiadal dlžníka o zaplatenie celej pohľadávky, 3/ veriteľ požiadal o zaplatenie celej pohľadávky najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej pohľadávky.

11. Z ustanovenia § 53 ods. 9 OZ vyplýva: „*Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.*“

12. Podmienkou účinnosti výzvy na zaplatenie celej pohľadávky je, že veriteľ (právnym predchodca žalobcu) v zákonom stanovenej lehote, ktorá nesmie byť kratšia ako 15 dní, upozornil spotrebiteľa (žalovanú) na uplatnenie tohto práva. Lehota 15 dní začína plynúť nasledujúci deň po tom, čo dodávateľovi vzniklo právo podľa § 565 OZ, t.j. po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky.

13. Účinnosť uplatnenia práva podľa § 565 OZ je teda podmienené tým, že dodávateľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil spotrebiteľa na to, že toto právo využije. Bez takéhoto včasného upozornenia je uplatnenie § 565 OZ neúčinné. Z uvedeného vyplýva, že upozornenie spotrebiteľa na uplatnenie práva dodávateľa musí byť ešte pred jednostranným úkonom, ktorým dodávateľ požiadal spotrebiteľa o zaplatenie celej pohľadávky naraz v zmysle ustanovenia § 565 OZ, a teda dodávateľ nemôže jedným (tým istým) úkonom upozorniť spotrebiteľa na uplatnenie práva podľa § 565 OZ podľa ustanovenia § 53 ods. 9 OZ a zároveň uplatniť právo na zaplatenie celej pohľadávky naraz, preto argument žalobcu, že boli splnené zákonné podmienky podľa § 53 ods. 9 OZ doručením Oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti žalovanej zo dňa 14. 05. 2018 (č.l. 21 spisu), je nesprávny.

14. Upozornenie spotrebiteľa dodávateľom je kardinálnym vzhľadom na to, že spotrebiteľ na základe upozornenia dodávateľa môže zaplatiť splátku, s ktorou je v omeškaní, a tým odvrátiť následky nezaplatenia splatnej splátky v zmysle § 565 OZ, ktoré sú v mnohých prípadoch pre spotrebiteľov nepriaznivými, postihujúcimi majetok spotrebiteľov, keďže v dôsledku exekúcie, resp. dražieb spotrebiteľia a ich rodinní príslušníci prichádzajúce o svoje bydliská (domovy).

15. Podľa názoru odvolacieho súdu v posudzovanej veci nemožno dospieť k záveru, že adresát písomnosti (upozorňujúcej výzvy zo dňa 11. 04. 2018), t.j. žalovaná nadobudla objektívnu príležitosť oboznámiť sa s obsahom zásielky. V konaní bolo iba preukázané, že právny predchodca žalobcu podal pošte na prepravu dňa 12. 04. 2018 obálku, o ktorej sa

žalobca vyjadril, že obsahovala upozorňujúcu výzvu zo dňa 11. 04. 2018 (č.1. 199 spisu), avšak žalovaná poprela doručenie upozorňujúcej výzvy právneho predchodcu žalobcu. Žalobca v konaní nepreukázal, že upozorňujúca výzva aj bola žalovanej doručená, a teda že sa dostala do dispozičnej sféry žalovanej, pričom žalobca v konaní nepredložil doručenkú podpísanú žalovanou o doručení zásielky, resp. oznámenie od pošty, že žalovaná si nevyzdvihla zásielku v odbernej lehote, resp. odmietla zásielku prevziať.

16. Na základe tohto skutkového zistenia nemožno dospieť k záveru, že upozorňujúca výzva zo dňa 11. 04. 2018 bola žalovanej doručená, resp. že sa dostala do sféry jej dispozície. Keďže nebolo preukázané, že žalovaná objektívne mala možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle právneho predchodcu žalobcu, nedošlo k pôsobeniu tohto jednostranného právneho úkonu voči adresátovi (žalovanej), a to bez ohľadu na to, či sa s ním žalovaná skutočne oboznámila.

17. Odvolací súd dodáva, že v danom prípade nie žalovaná má preukazovať, že jej zásielka nebola doručená, nakoľko dôkazné bremeno ohľadne toho, že upozorňujúca výzva sa dostala do dispozičnej sféry žalovanej, zaťažuje žalobcu a v jeho záujme bolo, aby sa určitá skutočnosť, rozhodná podľa hmotného práva a tvrdená žalobcom, bola v konaní preukázaná v tom zmysle, aby ju súd uznal za pravdivú.

18. Súd prvej inštancie ďalej správne poukázal na to, že práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 17 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ).

19. Odvolací súd konštatuje, že žalobca nepreukázal, že by v zmysle ustanovenia § 53 ods. 9 OZ jeho právny predchodca doručil žalovanej výzvu zo dňa 11. 04. 2018 týkajúcu sa upozornenia žalovanej (spotrebiteľa) na uplatnenie práva v zmysle ustanovenia § 565 OZ, pričom v rozpore s ustanovením § 17 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ právny predchodca žalobcu postúpil na žalobcu pohľadávku, ktorá nebola po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru a taktiež sa nejednalo ani o pohľadávku, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, preto postúpenie pohľadávky s odkazom na Zmluvu o postúpení pohľadávok č. 1013/2019/CE zo dňa 09. 12. 2019 bolo neplatné pre rozpor so zákonom v zmysle ustanovenia § 39 OZ, a teda správne dôvodom na zamietnutie žaloby bol nedostatok aktívnej legitimácie žalobcu. Odvolací súd zdôrazňuje, že ak žalobca nedisponuje dostatočnou aktívnou vecnou legitimáciou v konaní, nedostatok aktívnej vecnej legitimácie je vždy dôvodom pre zamietnutie žaloby.

20. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok okresného súdu podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil vrátane závislého výroku o trovách konania (*druhý výrok*), pretože súd prvej inštancie náležite aplikoval zásadu úspechu v spore podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP.

21. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ust. § 396 ods. v spojení s § 262 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva: „*O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí*“. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ust. § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého: „*Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej*

úspechu vo veci.“

22. V predmetnom prípade bola v odvolacom konaní plne úspešná žalovaná, preto jej podľa § 255 ods. 1 CSP vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % voči žalobcovi.

23. V zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súde je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.

Podľa ustanovenia § 447 CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak a) bolo podané oneskorene, b) bolo podané neoprávnenou osobou, c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d) nemá náležitosti podľa § 428, e) neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f) nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

Odvolací súd poučuje strany v zmysle ustanovenia § 160 CSP o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou a o možnosti požiadať Centrum právnej pomoci o predbežné poskytnutie právnej pomoci v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z. o poskytnutí právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení ďalších zákonov.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V Banskej Bystrici dňa 29. decembra 2021

Mgr. Katarína Katková
predsedníčka senátu
(sudca spravodajca)

JUDr. Ama Odalošová
členka senátu

JUDr. Ján Auxt
člen senátu

JUDr. Ama Odalošová nepodpísala vyhotovené rozhodnutie zaručeným elektronickým podpisom z dôvodu čerpania dovolenky v deň expedovania v zmysle § 394 ods. 2 CSP.